

KÚRIA

Bfv.III.503/2014/6.szám

A Kúria Budapesten, a 2014. év szeptember hó 16. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A zsarolás büntette és más bűncselekmények miatt a F. Z. és társa ellen folyamatban volt büntetőügyben F. R. II. rendű terhelt által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálva a Szentesi Járásbíróság 8.B.337/2011/33. számú, illetőleg a Szegedi Törvényszék 4.Bf.770/2013/18. számú ítéletét F. R. II. rendű terhelt tekintetében hatályában fenntartja.

E végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

F. R. II. rendű terheltet a Szentesi Járásbíróság a 2013. február 22-én kelt 8.B.337/2011/33. számú, illetőleg a Szegedi Törvényszék a 2013. december 5. napján jogerős 4.Bf.770/2013/18. számú ítéletével az 1978. évi IV. törvény (továbbiakban Btk.) 323. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő 3 rendbeli zsarolás büntette, amelyből 2 rendbeli kísérlet, a Btk. 313/C. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző és a (2) bekezdés b) pontjára figyelemmel a (3) bekezdés b) pontja szerint minősülő készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés büntette, a Btk. 316. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés II. fordulat c) pontja szerint minősülő 4 rendbeli lopás vétsége, a Btk. 313/C. § (7) bekezdés a) pontjába ütköző készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétsége, és a Btk. 277. § (1) bekezdésébe ütköző 8 rendbeli okirattal visszaélés vétsége miatt halmazati büntetésül, mint többszörös visszaesőt 3 év 4 hónap fegyházbüntetésre és 4 évi közügyektől eltiltásra ítélte, egyben a Szegedi Városi Bíróság 9.Fk.3023/2008/13. számú ítéletében alkalmazott feltételes szabadságot megszüntette és megállapította, hogy a II. rendű

terhelt feltételes szabadságra nem bocsátható.

A jogerős ítéletben megállapított, és a II. rendű terhelt által támadott tényállás a következő.

2011. április 3-án 18 óra 15 perc körüli időben gyk. U. K. Sz., gyk. Sz. K. és gyk. V. I. betörték G. L. A.-né sz.-i házának utcára néző dupla-szárnyas ablakát, majd a helyszínről elfutottak. Az I. rendű és a II. rendű terheltek az eseményeket látták, a gyermekkorúakat követni kezdték, majd amikor utolérték, megállásra szólították fel őket.

Ezt követően a II. rendű terhelt valótlanul azt állítva, hogy a lakás a nagyszüleié, s jogtalan haszonszerzés céljából 8.000 forint megtérítését követelte, azzal fenyegetve a sértetteket, hogy nem fizetés esetén rendőrségi feljelentést tesz ellenük. Ennek hatására gyk. U. K. Sz. a nála lévő 1.400 forintot átadta a II. rendű terheltnak. A másik két gyermekkorú sértettnél nem volt pénz.

Az okozott kár nem térült meg.

A jogerős ítéletekkel szemben F. R. II. rendű terhelt - lényegét tekintve - a Be. 416. § (1) bekezdés b) pontjára hivatkozással nyújtott be felülvizsgálati indítványt.

Indokai szerint az elsőfokú ítélet IV. pontjában rögzített tényállás alapján az ott írt cselekményének a Btk. 323. § (1) bekezdése szerinti zsarolás büntettének minősítése törvénysértő. Hivatkozása szerint ez arra vezethető vissza, hogy az elsőfokú bíróság olyan eseti döntés alapján minősítette ekként a cselekményét, amely még az elkövetéskor nem is volt hatályban. Következésképpen cselekményének minősítése helyesen a Btk. 318. § (1) bekezdésébe ütköző csalás büntette, ezért a kiszabott szabadságvesztés lényeges enyhítése indokolt.

A Legfőbb Ügyészség a BF.662/2014/1-I. számú átiratában a felülvizsgálati indítványt alaptalannak tartva, a megtámadott határozatok hatályában fenntartását indítványozta.

A felülvizsgálati indítvány nem alapos.

A Btk. 323. § (1) bekezdésében megfogalmazott zsarolás büntettét az követi el, aki jogtalan haszonszerzés végett mást erőszakkal vagy fenyegetéssel arra kényszerít, hogy valamit tegyen, ne tegyen vagy eltűnjön és ezzel kárt okoz.

A Btk. 138. §-ának 18) pontja szerint a fenyegetés olyan súlyos hátrány kilátásba helyezése, amely alkalmas arra, hogy a megfenyegetettben komoly félelmet keltsen. Ez pedig a jelen ügyben megvalósult, hiszen a rendőrségi feljelentéssel való fenyegetőzés a

gyermekkorú sértettekben - életkorukra, a felelősségre vonás elkerülését célzó menekülésükre figyelemmel - komoly félelmet keltett, amely U. K. Sz.-t a nála lévő készpénz átadására késztette.

A jogerős tényállás alapján tehát az alapügyben eljáró bíróságok törvényesen minősítették a II. rendű terhelt által a IV. tényállásban rögzített cselekményét.

A II. rendű terhelt tévesen hivatkozott felülvizsgálati indítványában a Btk. 2. §-ára, az ugyanis a büntető anyagi jogszabály, s nem a bírói gyakorlat esetleges változása esetére tartalmaz szabályokat. Az első- és a másodfokú bíróság egyaránt az elkövetéskor hatályban volt 1978. évi IV. törvény szerint járt el, és azt alkalmazva minősítette a terhelt cselekményeit, és ennek alapján rendelkezett a főbüntetéssel szükségszerűen együtt járó egyéb jogkövetkezményekről is.

Az elsőfokú bíróság ítéletében hivatkozott BH 2012.55. számú eseti döntés egyébként az ítélezési gyakorlaton nem is változtatott, az csupán a fenyegetés fogalmát értelmezte.

Tévesen hivatkozott a II. rendű terhelt arra is, hogy az elkövetéskor hatályban volt 1978. évi IV. törvényben nem volt olyan „különleges zsarolási cselekmény”, mint amelyet a bíróság a terhére megállapított, ugyanis a bűncselekmény alapeseti tényállása gyakorlatilag a Btk. hatályba lépése óta változatlan formában szerepelt a törvényben, de az ítéletben megállapított zsarolási cselekmény sem tartalmazott semmiféle különleges elemet.

A II. rendű terhelt magatartása a Btk. 323. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő és büntetendő zsarolás büntetendő törvényi tényállását valósította meg, ezért nem tévedett a bíróság, amikor az I. rendű terhelt bűnösségét e bűncselekményben megállapította, és cselekményét tettesként, és két esetben kísérletként értékelte.

Kétségtelen, hogy a terheltek - így a II. rendű terhelt - részéről történt megtévesztés is, azonban a csalás és zsarolás között alapvető különbség, hogy míg a csalás esetében a sértett a tévedése miatt hoz vagyoni jogi rendelkezést, addig a zsarolás esetében - miként a jelen esetben - ez a fenyegetés hatására történik, következésképpen csalás megállapítása ebben az ügyben szóba sem kerülhetett.

A Kúria a Be. 423. § (5) bekezdésében írt felülvizsgálati kötelezettségének teljesítése során megállapította, hogy az alapügyben eljáró bíróságok nem követtek el olyan abszolút hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértést sem, amely a Be. 416. § (1) bekezdés c) pontja szerinti felülvizsgálatot megalapozhatta volna.

A kifejtett indokoknak megfelelően a Kúria a Be. 426. § alapján a felülvizsgálati indítvánnyal megtámadott határozatokat a Be. 424. § (1) bekezdése szerinti tanácsülésen hatályában fenntartotta.

A fellebbezés és a felülvizsgálat kizártságára, valamint az indítvány megismétlésének tilalmára vonatkozó figyelmeztetés a Be. 3. §-ának (4) bekezdésén, illetve a Be. 416. §-a (4) bekezdésének b) pontján, továbbá a 418. §-a (3) bekezdésén és a 421. §-ának (2)-(3) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2014. szeptember 16.

Dr. Akác József s.k. a tanács elnöke, Dr. Varga Zoltán s.k. előadó bíró, Dr. Kónya István s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő
MV